

Лист ученика Основне школе «Емилија Остојић» Сничак

Бити до краја света
све што се досећи може.

Никада не остати мали.

Бити мирис и боја,
бити тишина у ветру,
и бити океан звезда што се у вечност пали.

Мирослав Анђић

Насловна.....	1	Сничкова галерија.....	17
Садржај. Редакција Сничка.....	2	Зима у VI з.....	18
Савин монолог, Десанка Максимовић.....	3	Зима у VI з.....	19
Поздрав првацима.....	4	Литерарци.....	20
Вуковци, такмичари.....	5	Литерарци.....	21
Ученик генерације.....	6	Пријатељство у време друштвених мрежа.....	22
Ученик генерације.....	7	Пријатељство у време друштвених мрежа.....	23
Учитељица Весна Миловановић.....	8	Пријатељство у време друштвених мрежа.....	24
Учитељица Весна. Ромео и Јулија у VIII р.....	9	Пријатељство у време друштвених мрежа.....	25
Писмо Бранка Ђопића.....	10	Међународна школа технике.....	26
Дан уметности.....	11	Међународна школа технике.....	27
Ђачке посете.....	12	Спортска страна. Наставник Момо.....	28
Дан језика. Поход на Мучањ.....	13	Наставник Момчило Гудурић.....	29
Јесен.....	14	Смешна страна.....	30
Сничкова галерија.....	15	Чувамо од заборава. Новогодишња бајка.....	31
Сничкова галерија.....	16	Последња.....	32

Лист ученика Основне школе «Емилија Остојић»

Број 37, јануар 2020. године

Издаје * ОШ «Емилија Остојић», Пожега, Књаза Милоша 26

Први број изашао * 1975. године

Оснивач * Радина Радојевић, наставник

Логотип листа * Недељко Вуковић, наставник

Редакција * Новинарска секција

Уредник * Соња Стоковић, наставник

Лист настао у сарадњи са * Ликовном секцијом, * Литерарном секцијом,

*учитељима и наставницима школе

Радови на насловној страни:

Тијана Илић VIII 1

Портрет, групни рад одељења VII 3

Штампа:

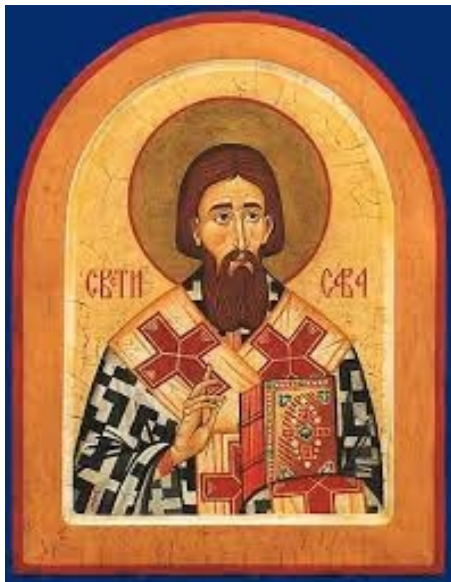
[e-mail: sonja.stokovic@gmail.com](mailto:sonja.stokovic@gmail.com)

*на појединим странама коришћене су апликације преузете са интернета

Васко Попа

Ускликнимо с љубављу Светитељу Сави

Савин монолог

Ноћас ће кроз сан родитеља мојих
слутња тешка
замахати црним огромним крилима,
и браће моје кроз срца витешка
страх ће минути.

А ја ћу бити далеко од родних села,
на домаку светогорских тихих манастира,
клечаћу већ крај манастирског прага бела
пун молитве и мира.

И кад бекства синовљег стигну тужни гласи
до властеле наше и кнежева,
резаће већ свети оци моје власи;
и душа под небом јутарњим као шева
биће високо.

А кад мати моја пружи убогом комад хлеба
и помене у молитви име изгубљеног чеда,
срце ће куцати моје испод свештеничког руха
и спазићу где ме Христос
право у очи гледа.

Куцнуо је час светог завета.
Никад више видети нећу мили очински кров,
ни слушати благог мајчиног савета,
ни с браћом младом кренути у лов.

Никад више са ових кнежевских трпеза
нећу чути звук купа и кондира,
и одоре своје царске од златнога веза
заувек скинућу.

А кад манастирске прекорачим праге мирне,
у усамљеничка кад ступим дворишта
и удахнем мирис свете смирне,
душа моја од живота више ништа
неће тражити.

Молићу се тада за спас српског рода,
за родитеља својих благ и побожни крај,
и да браћа моја кроз живот иду светла хода,
као анђели кроз рај.

Десанка Максимовић

Добро дошли, најмлађи!

4

Петлићу, певачу...

Ове године, наша школа је дочекала 113 нових ђака.

Желимо им добродошлицу!

**Најмлађи, нека вам наша лепа школа буде сигуран и топао дом,
као и узлетиште до највећих висина!**

Моја учитељица

Свако дете памти учитељицу своју,
зато и ја желим написати песму
за учитељицу моју.

Учитељица Гордана,
особа без мане,
зна да улепша
наше школске дане.

Истина, нисам од ње научила
ни прво ни последње слово,
али сам уз њену помоћ заволела
друштво ново.

Успела је да смири
бубице моје,
али тако да се деца
ње не боје.

И на крају само
могу рећи једно
велико ХВАЛА.
Ви сте, учитељице Гоцо,
УЧИТЕЉИЦА ПРАВА!

Мила Савић V 3

Јана Бурлић V3

Стефан Младеновић V 4

Догађај који ћу дуго памтити

Много је догађаја које памтим, али дан када сам закорачила у ђачки живот остаје у трајном сећању.

Када сам се први пут нашла у редовима ђачке чете, била сам и узбуђена и срећна. Нисам била свесна да је то нова ера мог живота. Имали смо дивну приредбу коју су нам приредили старији ђаци. Када нас је наша учитељица прозвала, бледо сам гледала у њу, али ме је убрзо охрабрио њен осмех. Мој први улазак у учионицу је био као да сам ступила у други свет у коме нам је матерински нежно добродошлицу пожелела насмејана учитељица: «Добро дошли, драги моји ђачићи. Од сада ће ова учионица бити ваш други дом!» Сећам се како је табла изгледала високо, а клупе прешироке. Неки другари су ћутали, а неки скакали и упали свакоме у реч. Представили смо се како смо умели и знали. Тада смо били само гомила збуњене деце, а убрзо смо постали добри другари. Научили смо много, чак и оно што смо мислили да никада нећемо. За све то сам захвална најбољој учитељици на свету. Поред слова и бројева, научила нас је много важним стварима у животу.

Брзо пропутасмо кроз скоро четири деонице са много успона и падова. Али, увек ћу се сећати тог првог школског дана, који је био велики преокрет и празник у мом животу.

Марија Николић IV 2

Школа

Наша школа је уредна и чиста,
у њој свака клупа блиста.

Наша школа је весела и лепа
од понедељка па све до петка,
а суботом и недељом,
када остане сама,
недостаје јој дечја граја.

Ивона Ристовић IV 1

У друштву најуспешнијих 2018/ 2019.г.

5

Носиоци Дипломе «Вук Караџић»

Марта Весовић
Мина Лукити
Милица Новитовић
Данило Стоковић
Милош Тановић
Александра Филиповић
Снежана Мијановић

Лука Ојданић
Дуња Смиљанић
Теодора Марковић
Јанко Стокић
Нина Цвијовић
Јована Јовановић
Теодора Ковачевић

Окружна такмичења

Српски језик и језичка култура

Тамара Драшкић
Маријана Милић
Софија Вучићевић
Огњен Радивојевић
Андријана Сарић
Вељко Мићовић
Лена Јовановић
Данило Стоковић
Кристина Михајловић
Ивана Спасојевић
Мина Лукић

Књижевна олимпијада

Ана Диковић
Дуња Брашанац
Николина Ђоновић
Ирена Вајовић
Вања Филиповић
Милица Новитовић
Јована Јовановић
Марта Весовић
Валентина Рабасовић

Математика

Милица Сарић (1. место)
Срећко Чанчаревић (2. место)
Матеја Крстонић (3. место)
Урош Васиљевић
Дуња Митровић
Данило Крстонић
Ива Младеновић
Слободан Стокић
Маријана Милић (3. место)
Марија Вучићевић
Маша Бојат
Вељко Мићовић (3. место)
Нина Цвијовић
Јована Јовановић
Јанко Стокић

«Мислиша»

Матеја Крстонић (2. награда)
Милица Сарић (2. награда)
Срећко Чанчаревић (2. награда)
Слободан Стокић (3. награда)
Дуња Митровић (3. награда)

Најуспешнији такмичари

Историја

Маријана Милић
Вељко Мићовић
Ђорђе Боловић
Јована Јовановић
Нина Цвијовић

Географија

Огњен Ивановић
Марко Перишић
Марија Илић
Дуња Брашанац
Јована Јовановић (2. место)
Теодора Ковачевић (3. место)

Физика

Вељко Мићовић
Лука Цвијовић
Нина Цвијовић
Јанко Стокић

Биологија

Нина Цвијовић
Теодора Марковић

Хемија

Дуња Брашанац
Магдалена Милојевић
Милица Вучићевић
Нина Цвијовић
Јанко Стокић

Енглески језик

Дуња Смиљанић

Француски језик

Данило Стоковић
Нина Цвијовић

Техничко и информатичко образовање

Марија Вучићевић
Богдан Адашевић
Јована Јовановић
Маја Маринковић
Николија Марковић
Тијана Томић
Александра Видић

Шта знаш о саобраћају

Сара Ђедовић

Анђела Милчановић
Марија Стјепанић
Виктор Милојевић

РОБО- ИНТ

Петар Николић
Јанко Стокић
Нина Цвијовић
Јована Јовановић

Рукомет

Кошарка

Стони тенис

Одбојка

Републичка такмичења

Српски језик и језичка култура

Данило Стоковић (3. место)

Књижевна олимпијада

Ана Диковић

Дуња Брашанац

Физика

Нина Цвијовић

Биологија

Нина Цвијовић

Хемија

Нина Цвијовић (2. награда)

Јанко Стокић

Енглески језик

Дуња Смиљанић

Француски језик

Данило Стоковић

Техничко и информатичко образовање

Николија Марковић (2.место)

Марија Вучићевић

РОБО- ИНТ

Петар Николић

Јована Јовановић (2. место)

Нина Цвијовић (3. место)

Јанко Стокић (3. место)

Стони тенис

Упознајте Нину,
ђака генерације
наше школе
претходне школске
године, девојчицу
необичне енергије,
широких
интересовања и
неспутаног духа.
Учимо од ње како
бити истовремено
скроман и веома
успешан.

Којим речима би описала себе?

Упорна, посвећена, насмејана.

Имаш ли неко лепо сећање из основне школе?

Имам пуно лепих сећања, ниједно не бих могла посебно да издвојим.

Да ли ти значи што те познајемо као ученицу примерну у свему и добру другарицу свима?

Наравно, драго ми је да сам узор ђацима ове школе. Добрим примером дајемо и добијамо.

Колико ти значи што ће млађи читати о теби у школском листу и што многима служиш као узор?

Значи ми пуно, зато што верујем у праве вредности, у важност учења и дружења. И волела бих да и друга деца верују у те вредности, јер је то једини прави пут.

Колико труда је било потребно да постанеш ђак генерације?

Било је потребно и труда и рада. Не жалим, јер сам све то радила из љубави према знању.

Да ли је било тешко одржавати најбољи успех и учествовати на такмичењима?

Није било лако, јер сам понекад своје слободно време трошила на спремање за такмичења. То је био мој избор и моја жеља, тако да ми није било напорно. Успешна сам била и у редовном школовању и на такмичењима захваљујући одрицањима, јер без одрицања нема успеха. А свака награда и признање имали су своју вредност управо због уложеног труда.

На којим такмичењима си учествовала? Која места си освојила?

Учествовала сам на скоро свим такмичењима која организује Министарство просвете. Моје прво такмичење било је «Библиобубамара», које је организовала Градска библиотека из Пожеге. Тада сам освојила прву награду и пут за Београд. То је био подстицај мојој жељи да читам и учим. Од другог ра-

Нина Цвијовић

зреда, активно сам учествовала на математичком такмичењу «Мислиша», које организује Математичко удружење «Архимедес».

Која значајнија места си освајала на такмичењима?

Имала сам укупно десет пласмана на републичким такмичењима, од тога четири места. Најзначајније су републичке награде за освојено друго место из физике у седмом и осмом разреду. Затим, освојено друго место на Републичком такмичењу «Робо-инт инвент». Такође, у седмом разреду освојила сам пето место на Републичком такмичењу из биологије. Такмичила сам се из укупно осам предмета.

Да ли ти је нечија помоћ посебно значила?

Да, моји највећи мотиватори су моја учитељица и наставници. Захваљујем се свима, а посебно учитељици Биљани Јанковић, која је подстакла моју жељу за знањем и за такмичењима. Незаборавају су њени додатни часови, које је држала са великим ентузијазмом и знањем које је успешно преносила, тако да се њена амбиција и жеља за успехом пренела и на мене.

Како си се осећала када си проглашена ђаком генерације? Да ли си и пре тог тренутка знала да ћеш ти понети ту титулу?

Осећала сам се посебно, срећно и захвално. Нисам била сигурна да ћу то бити ја, иако сам веровала у то, а само проглашење остаће урезано у мом сећању.

Да ли поред обавеза у школи имаш времена за још некакве активности? Чиме волиш да се бавиш у слободно време?

У слободно време, бавим се читањем, цртањем, гледањем научних емисија и филмова. Волим да упознајем и неке историјске личности. Али, поред овога, волим да се бавим спортом. Тренирала сам карате и рукомет, а ове године почела сам да тренирам одбојку.

Волиш ли да читаш?

Наравно. Књиге нам отварају другачији поглед на свет и откривају неке друге светове.

Волиш ли филм? Музику? Спорт? Путовања? Природу?

Волим да гледам филмове, јер ме опуштају. Музику често слушам из истог разлога. А приро-

Џорџ Вашингтон Карвер

да је нешто што ме увек фасцинира, тако да волим дуге шетње и излете.

**Да ли ти недостају другови из старог одељења?
Да ли ти недостаје основна школа?**

Верујем да ће ми с временом недостајати, јер смо провели осам година заједно у лепом одељењу. За сада, још увек се виђамо и дружимо, док нас животни путеви не удаље. Увек ћу се радо сећати дана проведених у основној школи.

Да ли желиш још нешто да поделиш са нама?

Најбитнија је жеља, а жеља се појави онда када волимо оно што радимо. Таква жеља је онда сигуран пут до успеха.

Имаш ли некакву поруку својим бившим наставницима и млађим друговима?

Млађим ученицима поручујем да верују у себе, у своје вредности, у своје жеље, и да никад не одустају. Наставницима се захваљујем и њима поручујем да верују у нас и у вредности онога што су нас научили.

Николина Јовићевић, Василија Чумић, Наталија Живковић VIII 2

Нина Цвијовић

По фотографији

Шта је фотографија? Да ли нас она може сетити на моменте када је створена? Можемо ли се вратити натраг у одавно прошло и, по свему судећи, најчешће заборављено?

Фотографија је папир, али она је света, као и хлеб из цркве или вода којом месимо славски колач. Управо гледам једну фотографију. Велики је дар посматрати траг у бесконачности времена. «Ко је ова девојчица?», запитам се. «То сам ја», рече ми неки унутрашњи глас. «Како само не личим на себе!» Можда ова девојчица и личи на мене, али како могу бити сигурна да сам то ја, па ја се уопште не сећам! Како уопште можемо рећи за себе да смо то ми, ако тог трену тога нисмо били ни свесни? Не, то су само почеци мене. То је само моје стварање. Па ни ово сад, ни ово сад заправо нисам ја. Ко зна када ћу то заправо и бити! Некада имам осећај да могу да изађем из свог тела, и да је оно само кожа и градивни материјал који сваког тренутка може да нестане, а ја, ја сам заправо увек ту или негде далеко, ако то пожелим. Па ево, мислим да та мала девојчица нисам ја, већ неко безлично мало створење, које још није ту, јер још увек на то није спремно, или не жели да буде ту. Моје лице се смешка, јер је далеко, далеко одавде. У неком свету, где не зна ко је, ни шта је, али му је лепо. Осећам да овај цео живот живим не бих ли се вратила тамо.

Моја бака је такође ту, смеје се и гледа ме нежно, као да хоће да ме дозове, да јој дођем што брже могу. Па, мислим да сам дошла, али њене очи више

нису тако нежне, њен поглед се претворио у бригу, а њене танке усне су сваким даном све тање. Због чега се променила? Због чега су њене речи постале тако храпаве, као бичем шибане? Боже, због чега си ми одузео тако дивну жену, а да ти није још ни допутовала? Њено јако срце неће моћи још дуго да издржи. Њене боре су све дубље, а њена лепота сваким даном ишчежава. Увек ми је говорила: «Не дозволи да ти мржња уђе у кости». Чини ми се да она кости више ни нема, јер њена доброта ју је сву изјела.

Хвала фотографијама на томе што ме враћају у оно време где је свет за мене био само још неостварен сан, у ком још увек нисам била свесна какву суморну и тешку стварност тај сан доноси.

Нина Цвијовић

Нина Цвијовић

Опишите себе у неколико реченица.

С поносом могу рећи да сам ја: кћерка, сестра, тетка, другарица, пријатељица, учитељица, колегиница... Волим то што јесам, јер сам уложила много рада и труда и уткала пуно љубави да остварим своје снове и дођем до постављеног циља. Често сам преиспитивала своје понашање и поступке, праштала себи и другима. Научила сам да у животу можемо открити праве вредности и доћи до њих само ако имамо- љубав, веру и наду! Једна сам од оних особа која каже да се бави најлепшим занимањем на свету. Најпоноснија сам када кажем да сам учитељица.

Колико је тешко успоставити контакт са децом?

Ако схватимо да су деца наш почетак света и ако однос са њима градимо на међусобној љубави, уважавању, разумевању и толеранцији, онда није тешко успоставити контакт са тим искреним и непосредним бићима.

Да нисте учитељица, чиме бисте се бавили?

Свакако бих се бавила наставничким занимањем. Географија је моја неостварена жеља. Вероватно бих се бавила овом лепом и занимљивом науком.

Зашто сте одлучили да будете учитељица?

Одрасла сам у кући која се налази у близини основне школе. Детињство ми је било лепо и безбрижно, јер сам га провела у срећној породици, поред дивних родитеља и старијег брата. Била сам окружена љубављу и пажњом својих најближих, али и књигама и причом о школи и школским обавезама. Највећа радост за мене били су одласци са мајком на родитељске састанке мога брата. Имала сам само четири године, али сам са пажњом слушала сваку реч коју је изговарала његова учитељица Драгојла Тошић. Слушајући ту дивну жену препуну љубави и топлине, пожелела сам да и ја једног дана постанем учитељица. Тако је и моја омиљена игра постала игра школе- била сам

учитељица својим луткама. Када је дошло време да одаберем занимање којим ћу се бавити, нисам се много двоумила.

Када се сетите свог школовања, каква Вам се сећања пробуде?

Сећање на школовање буди у мени најлепше успомене на дивне наставнике и професоре који су нам на занимљив начин преносили знања, али и личним примером упућивали на праве животне вредности и људске врлине. Током тог најлепшег периода у свом животу, стекла сам много добрих и искрених другара.

Да ли су Ваша очекивања испуњена?

Да, већина мојих очекивања су испуњена. Волим свој учитељски позив и трудим се да га обављам савесно, часно и одговорно. Поносим се генерацијама ученика које сам до сада учила. Трудићу се да увек искористим прилику не само да покажем да си добар учитељ, већ и да уживам у раду са својим ученицима.

Да ли је тешко радити са децом?

Рад са децом за мене је задовољство и изазов, мада је то одговоран и веома озбиљан посао.

Одрасли обично имају примедбе на понашање данашње омладине. Имате ли Ви неку примедбу?

Упутила бих им добронамерну примедбу, да буду мудри, поштени и упорни. Не треба да прихвате лажне вредности којима су, нажалост, често окружени, јер треба увек да имају на уму да *није злато све што сија*.

Који је Ваш хоби?

Мој хоби је гајење цвећа. Уживам да уређујем своје балконе и двориште, да у њима садим цвеће и друге украсне биљке. То ме истовремено и одмара и релаксира.

Имате ли неку поруку за децу?

Уживајте у сваком тренутку свог одрастања и волите људе.

Ваш омиљени писац, омиљена књига...

Моји омиљени писци за децу су Бранко Ћопић и Добрица Ерић, а из књижевности за одрасле, то су: Бора Станковић, Добрица Ћосић, Светолик Ранковић и Љиљана Хабјановић Ђуровић. Књига која је на мене оставила посебан утисак је «Сеоска учитељица» Светолика Ранковића.

Ваш омиљени филм...

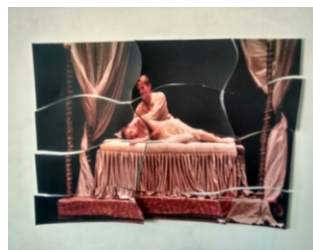
Омиљени ми је домаћи филм «Лајање на звезде».

Део света који Вам се допада...

Највише ми се допада део света у коме се налази наша Србија. Нигде на свету нема оволико природних лепота, људске тоpline и гостопримства као што их има у нашој лепој отаџбини.

Николина Јовићевић, Наталија Живковић, Василија Чумић VIII 2

«Свет је овај позорница,
и сви глумимо на њој»,
Вилијем Шекспир

Љубица Продановић,
Марта Вучић VIII 4

VIII 1 О, нек' се учи луч од ње да сја...

О, да л' досад вољах ја?
Порец' те, очи! Никад у животу
до ноћас праву не видех лепоту!

Слатким би дахом мирисала ружа
да јој и какво друго име дамо...

Жено! Љубави!
Смрт, што је мед твог даха попила,
лепоти твојој ништа могла није!

Ромео и Јулија на часу наших осмака

VIII 2

Ал' мир! Шта сину то кроз прозор тамо?
Исток је то, а Ђулијета сунце.

Шта је то? Купа
стиснута у руци
драгога мог? То отров
њему, видим,
пре времена је
докрајчио век...

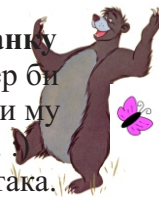

У свету медведа и лептирова...

10

Некадашњи ученик, касније писац **Влада Стојиљковић**, написао је писмо **Бранку Ћопићу**, у коме га пита како је успео да живи «у свету медведа и лептирова», јер би волео да «бар детињство проведе како ваља». У граду, где Влада живи, не полази му никако за руком да се окружи овим бићима онако како је то Ћопићу успевало.

Погледајте шта му Ћопић одговара путем маште и књижевног пера наших шестака.

Драги Владо,
Дивно је што си приметио да је живот у свету медведа и лептирова нешто посебно. Мало је деце из солитера који теже животу као што је мој. Иако живиш у свету људских бића, твоје детињство морају чинити и необичне животиње. Када се умориш од људи, ти зађи у свет кондора. Рашири крила као што кондор чини и започни свој лет.

Катарина Јовановић VI з

...Успео сам да живим у свету медведа и лептирова захваљујући својој машти. Она чини свет посебним, различитим и јединственим... Наравно, и људи из града могу имати такав свој свет и своје место у њему, одакле ће му се дивити и где ће уживати.

Софија Павловић VI з

Драги Владе,
Ја сам се у селу навикао на слободу и лепоту. Али, може и град да ти буде занимљив, само треба да нађеш згодан кутак. Можда ти жирафа помогне да се винеш у висине. Или, упитај градског миша како је у дубинама парковских ходника или подрумских лавирината. Обрати пажњу на голубове- људи мисле да су жељни мрвица хлеба, а они траже саговорника. Све је у теби. Пустите да те слобода носи на својим крилима.

Невена Јотић, Прилипац

Драги господине Стојиљковићу,
Живот без медведа и лептирова за мене је незамислив. Они су увек уз мене и чине мој свет занимљивим и богатим. Сигуран сам да сваки човек може да живи са њима, или са неким другим бићима, па чак и Ваша наставница биологије, коју је срамота да Вам то призна... Од снова немојте одустати, и, ако успете нешто са кондорима, позовите ме, јер до тамо моја надлежност не досеже. Како сам са њима имао неколико неуспелих покушаја, волео бих да их опет сретнем. Увек покажи да од снова не одустајеш.

Срдечно Ваш Бранко Лептир, кондор у покушају.

Урош Савовић VI з

Поштовани дечаче,
У свету медведа и лептирова може живети свако ко има жељу за игром и ко жели да буде у природи...

Маријана Милић VI з

Драги учениче,
Свако може доћи тамо. Ја бих волео да те пустим у мој свет маште, али нисам ја чувар. Ти мораш да затвориш очи и замислиш да си тамо. Само да ти одам једну тајну, медведи и лептирови се лепо слажу.

С поштовањем,
Бранко Ћопић

Тамара Драшкић VI з

Мој дечаче,
Свет медведа и лептирова свако има и свако у њему живи, само треба да га пронађе, али не у мојој лектири, већ у својој машти и свом искуству...

Ива Аврамовић VI з

Драги дечаче,
Ти си дете, твоја машта је свемогућа. У машти можеш да створиш све што пожелиш, па чак и да живиш у таквом свету. Свако ко чита моје књиге може да доживи и замисли мој свет баш као да је и сам у њему. Препоручујем ти да пратиш своја интересовања и у животу радиш оно што желиш. И ја сам од малена желео да будем писац. И тако ви сада читате моје приче.

Твој Бранко Ћопић

Јана Маркићевић, Прилипац

Поштовани учениче,
Веома сам смирен, а понекад веома снажан. Одржавам равнотежу. Некада бих пожелео да замахнем овим великим шареним крилима, попут лептира, а некада бих се само сакрио на неко место са медведима и мерили бисмо ко је снажнији. Људи би ме посматрали као чудног дечака који прича са животињама и живи са њима. Људи увек постављају тешка питања. Они ми нису приоритет.

Маша Бојат VI з

Ох, драго дете, зар ти ниси схватио да су они део моје маште? Прави лептири побегну од тебе јер си превише велик, као што би ти побегао од правих медведа... Треба да нађеш мало слободног времена, седнеш, опустиш се... и говориш: «Лептири... медведи... лептири... медведи...» Још нешто, буди већи од самог себе и успећеш у свему!

Маша Крејовић VI з

Светски дан уметности

11

Музичко- поетско вече

Светски дан уметности обележава се 15. априла. Установљен је од стране Међународне асоцијације уметника, са циљем промовисања креативних активности широм света и истицања лепих уметности. Манифестација се организује у част великог уметника Леонарда да Винчија, који је рођен на овај дан 1452. године.

Да Винчи је изабран за симбол мира у свету, слободе израза, толеранције, заједништва и мултикултурализма.

Светски дан уметности је и ове године обележен у ОШ «Емилија Остојић». У петак, 19. априла 2019. године, у Клубу младих у Пожеги, приређено је Уметничко вече. У оквиру програма, посетиоци су могли погледати изложбу ликовних радова ученика наше школе и уживати у музичком и поетском делу програма који су, такође, извели ученици наше школе.

Музички део програма је реализован наступом хора школе, затим, наступима ученика који су изводили, на различитим инструментима, композиције уметничке музике познатих композитора, цез теме, фламенко и народно коло.

Посетиоци су могли уживати слушајући духовне песме, домаћи евергрин и традиционалне песме.

Поетски део програма препустили смо нашим малим писцима. Деца су нам читала своје песме и приче уз клавирску пратњу својих другара.

Вече су улепшали најбољи рецитатори наше школе.

Утисак вечери је да су ученици на најлепши начин представили нашу школу.

Програм су припремили и реализовали: Лепа Милић, Зоран Звиздић и Срђан Милованчевић, наставници.

Лепа Милић, наставник

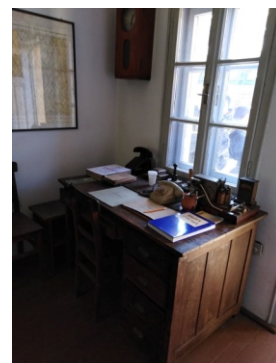
У оквиру обележавања Дечје недеље, ученици четвртог разреда са својим учитељицама посетили су Метеоролошку станицу и Железнички музеј у Пожеги.

У Метеоролошкој станици упознали смо се са метеоролошким инструментима и са начином на који они раде.

Током посете Железничком музеју, видели смо сталну поставку изложбе експоната Одељења узаних пруга. Видели смо око петсто аутентичних експоната који се налазе у оквиру музеја, посетили мини реплику старинске станичне зграде и изложбу фотографија. Највећу пажњу су нам привукле старе локомотиве, путничка, службена и теретна кола, аутентичне скретнице и окретнице, пружни прелази и бројни алати настали у радионицама. Ученици су са великим интересовањем пратили излагање љубазних домаћина које се односило на историју железница са ових простора.

Овим посетама, на занимљив и живописан начин, у условима амбијенталне наставе, ученици су проширили и допунили своја знања из природе и друштва и уживали у незаборавном дружењу, игри и забави.

Весна Миловановић, учитељица

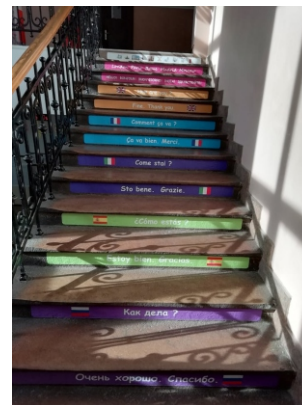

Такође у оквиру Дечје недеље, другаци су посетили Пољопривредну школу. А каква су се чуда тамо могла видети и доживети...

Маријана Милић VI 3
(учи нас како се на јапанском језику каже и пише:
«Ја се зovem...» :))

«Колико језика знаш, толико вредиш»,
каже се. Судећи по томе, наша школа вреди много, јер
наши ђаци, осим матерњег, знају још пет језика: енглески,
француски, италијански, шпански и руски. Овога пута, то
смо показали текстовима који указују на најчешће грешке
у писању и говору у свим овим језицима. Припремили смо
и налепнице за наше лепо степениште, које топло
поздрављају сваког намерника на свих пет језика, а
подсећају и на језичка правила матерњег.
Зар није лепо сада прошетати овим степеништем? :)))

Планинарски поход на Мучањ

Дана 19. октобра били смо ближи Сунцу! Попели смо се на врх
планине Мучањ, високе 1534 метра. Дан је био сунчан и као
створен за овај наш подвиг. Дуго исцрпљујуће пешачење било је
награђено чаробним погледом! Нисмо знали чему пре да се
дивимо- небеском плаветнилу, ужареном Сунцу, раскошним
јесењим бојама растиња или радости која нас је све у овом
окружењу преплављивала. Био је ово чудесан дан и волели бисмо да
их је више!

Јесен у нашем крају

У златној кочији пуној зрелих плодова закуцала је на наша врата. Краљица јесен.

Прошарала је небо облацима који ће с временом постати све тежи. Охладила је ноћи, на јутро навукла маглу, а дан учинила благо топлим. Смирила је брзе потоке и реке, посула их златним лишћем са дрвећа. Природу је окитила најлепшим нијансама жуте, црвене и смеђе боје.

Зреле и сочне плодове вредни људи сакупљају у својим вртовима и воћњацима. Њиве се већ припремају за наредну годину.

Јесен је својим доласком у шуме призвала музику машина којима људи спремају огрев за зиму. Мама и баке вредно спремају зимницу. Омамљују нас мириси иу њихове кухиње. Лепе дане деца користе у игри опалим лишћем по парковима. Животиње сакупљају зреле шумске плодове како би обезбедиле довољно хране за наступајуће хладне дане. Птице се спремају за пут.

Прелепе боје и плодове може нам донети само једно годишње доба, које нас увек у исто време радује. Краљица јесен!

Јована Николић IV 2

Јесен

Чаробњак октобар махнуо је штапићем и гле-
ЧАРОЛИЈА!

Не знам како, али натерао је лишће да падне са гране. Пустио је кроз шуму чаробни, хладни поток. И управо сада полако доводи зиму. Кише! Те кише су досадне, најпре слабе, па јаке.

Над мојим градом свићу магловита јутра, суморна и помало тужна. Када изађем напоље, видим баре које су плитке и блатњаве. Сунце рано одлази на починак.

Са јела падају шишарке, волим да их сакупљам. Као и кестење. Увек се обрадујем када кестен падне са гране у свом блатњавом оклопу. У јесен је најлепша улица крај старе цркве због тих гла-тких браон плодова.

Волим јесен! Заиста је чаробна. Пуна је толих, најлепших боја и укусних плодова. А чаробњак октобар ће убрзо место уступити чаробници зими.

Вук Марковић III 3

Ива Младеновић V 4

Небо пред кишу

Сунце је на небу сијало
и весело се
осмехивало.

Изненада, један облачак,
као балерина,
појави се,
а остали за њим.

Прекрише небо цело
својим дугим, белим хаљинама,
и заплесаше.

Уз трубе и флауте,
грмљавину и севање,
прве капљице кише
прокапљују.

На једном листићу,
капљица се њише,
а мравић трчи,
склања се од кише.

Лептир на листу
стоји,
мирише кишу,
и њом се поји.

Хелена Пантовић IV 3

Марко Прокопијевић IV 2

Стефан Мијаиловић IV 2

нежна...

Александар Синђелић VII 3

Јана Бурлић V 3

Алекса Васиљевић IV 2

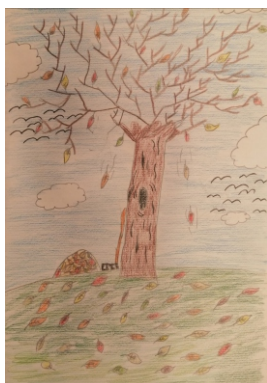
Дуња Митровић V 1

Елена Стефановић IV 1

Јана Илић V 3

Сара Диковић IV 1

Нина Марић IV 1

Емилија Стоковић V 2

Сара Диковић IV 1

Јана Бурлић V 3

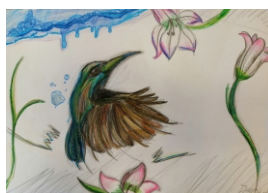
Елена Стефановић IV 1

Милица Новаковић V 1

Милица Вајовић V 1

Јана Бурлић V 3

Вукашин Весовић V 4

Софија Тамбурић VII 3

Павле Јордовић IV 2

Јована Николић IV 2

Марија Стјепанић VI 1

Милица Милетић III 4

Маја Међедовић V 2

Михаило Јеремић V 4

Аница Николић VIII 3

Сничкава галерија

17

у којој се најлепше сања...

Дуња Митровић V 1

Тијана Димитријевић V 1

Милица Вајовић V 1

Ива Младеновић V 4

Неда Радисављевић IV 2

Лена Јовановић VIII 3

Тамара Јешић VIII 2

Драган Смиљанић VIII 2

Анђела Ђурашевић VI 2

Зимска бајка VI3

18

кад су били V3 :)

Има пуно посла, проблем му није,
кад му санке не раде, он узме скије.

Поклоне носи у великом цаку,
све то ради по великом мраку.

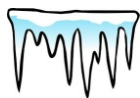
Стефан Маслар

Из тмурног неба бели снег веје,
а Снешко Белић деци се смеје.
Вук Јовановић

Пахуље се за трепавице лепе,
поглед у тренутку заслепе.

Свако дете има једну пахуљу,
сваке године испуни му жељу.

Катарина Јовановић

Алекса Тошић

Душан Кокоровић

Андреја Васовић

Невена Јовановић

Сунце се пење уз планину
и белој ливади сјај даје,
док се језеро полако леди,
чује се звук дечје граје.

Како дан одмиче,
граја се чује мало,
нека сачека још вече,
и ливади је до топлоте стало.

А када ноћ овлада,
сунце губи моћ,
толико је тихо да ће дрвеће почети
свима да говори: «Лаку ноћ!»

Сада ливада нежно сања,
а језеро дрхти од хладноће,
дрвеће се повило у страну,
оно да побегне хоће.

Ливада топлоту чека,
а хладноћа се не да,
сви се скривају на топло место
док их планина с висине гледа.

Тамара Драшкић

Бојан Лијескић

Кроз прозор гледам дивно очаравајуће
зимско јутро. Видим брегове, планине,
дрвеће... Пахуље непрестано падају.
Поток више не тече смирено, сада је
залеђен. Гледам га и надам се да ће се
сваке секунде одледити.

Урош Савовић

Маријана Милић

Шума дише, ветар дува,
трава је због снега сува.

Река испод леда жубори,
док се и сама у лед не претвори.

Сунце се сакрило иза облака,
биће ове зиме превише мрака.

Сви чекамо топло пролеће,
да птице полете, на кров да слете.

Драган Мијаиловић

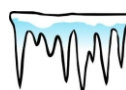

Зимска чаролија град нам је обојила.
Пахуље снене, на прозору ледене,
свакога јутра чекају мене.

Дреће суво, за пролећем пати,
сања о њему, кад ће да се врати.

Некад зелена, брда су сад бела,
хвале се, имају нова одела.

Ива Аврамовић

Једна мала кућа жута
стоји негде покрај пута.
Мала кућа одавно је сама,
око ње, свуда је тама.

Суво дрво сасвим се савило,
а небо потпуно тамно, поплавело.

Кров јој се некада жарко сјајио,
а сада се не види,
јер је снег јако нападао.

Маша Крејовић

Анђела Милчановић

Једнога јутра, хладног и снежног,
угледах Снешка, великог, нежног.

На тој ливади, некад зеленој,
зраци сунца се играју с ледом.

Једна кућа жута као да је љута.

Велико дрво сасвим се осушило,
а један зрак сунца облак је пробушио.

Виктор Милојевић

Нађа Аксентијевић

Софија Павловић

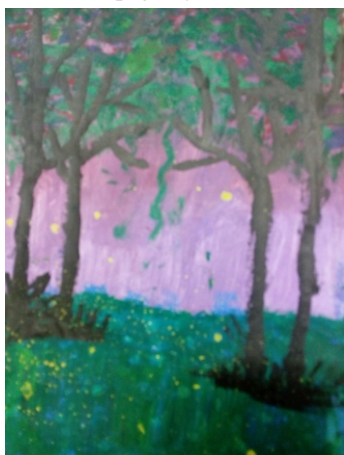
Драги кутак

Сви имамо неко тајно место где се осамимо и радимо оно што волимо. Верујем да такав кутак има свако дете, а такође и ја.

Мој драги кутак је скривени део мог дворишта. Он се налази испод једног дрвета с великом крошњом. У пролеће дрво красе бели цветови, лети прелепа зелена крошња, с јесени лишће чаробних боја, а зими беле пахуље које подсећају на залеђено зимско цвеће. Поред дрвета живи жбун, украшен розе ружама, и представља савршен заклон и са дрветом подсећа на цветну башту. Највише волим да донесем једно ћебе и кутију са мојим луткама. Понекад останем цео дан ту играјући се луткама. Моја баба ми често даје разне крпице па луткама правим хаљине и сукње. Мама ми каже да сам велика за играње луткама, али ја мислим да никад нећу прерасти такве ствари. Обично волим да легнем и да гледам небо и облаке који лете као да их ветар носи, али то моје лешкарење не траје дуго, јер ме цвркулт птица и звиждање ветра брзо успавају и тада се појавим у земљи снова. Тада сањам да се налазим у Египту и проучавам пирамиде и гробнице, шетам, док је на небу велико египатско Сунце. Сањам и маштам о томе да сам отишла у чаробну башту где живе мале виле. Колико год била нерасположена, машта ме увек орасположи. Када дође сезона саћења цвећа, донесем једну биљку и једну саксију у коју је ставим и негујем је док сам у свом кутку. Често ме посети моја мачка која много воли да се мази и игра. У мом кутку највише времена проводим лети, јер је тада дивно време, а мој кутак је заклоњен од сунца, па могу да уживам док читам.

Мислим да сваком детету затреба бар мало самоће и мира у неком кутку, баш као мени.

Марија Вучићевић VI Средња Добриња

Ива Сарван IV 2

Тијана Илић VIII 1

У гостима код Робинсона Крусоеа

Читајући занимљиве књиге, често залутам у њихов свет. Не приметим када више нисам у својој соби, у фотељи, на тераси... Тада се нађем у ходницима школе Хогвортс са Харијем и Хермионом, у свињцу са Нушићевим хајдучима или истражујем другу обалу са Робинсоном.

Стигла сам на острво, а Робинсон ме није одмах ни приметио. Био је заокупљен послом и својим мислима. Полако сам му се приближила. Деловао је збуњено, али смо у том тренутку чули надолazeћу буку. Руком ми је показао да се сагнем. Чули смо како се неко приближава. Брзо смо отишли до Робинсонове колибе. Он се спремио за одбрану, узео је пушку и напунио је барутом. Обазриво смо напустили склониште окрећући се на сваки шум. Стигли смо до једне падине и сакрили се испод стене. Када смо мало боље погледали, били смо веома изненађени. Угледали смо отисак стопала! Био је веома велик, и закључили смо да припада неком крупном човеку. Наставили смо да ходамо страхујући од оног што смо видели. А онда смо занемели! Стотинак метара испред нас налазили су се људождери! Свуда око њих биле су разбацане оглодане људске кости. Били су снажни, полуодевени и деловали су застрашујуће. Робинсон је испалио хитац, један од њих је пао, остали су се ускомешали, погледали су према жбуну иза кога смо се ми крили, мој друг је мирно припремао нови напад из пушке, а ја сам се много уплашила... Овог пута се нисам љутила што ме је брат прекинуо у читању.

Претпостављам да Робинсон није ни приметио мој одлазак. Знао је да ћу се вратити, као и много пута пре тога. Само ћу тада изабрати бољи тренутак.

Емилија Стоковић V 2

Чудесна справа

Једна од мени најчуднијих справа је рачунар.

Помоћу рачунара могу да видим свако место на овом свету. Он ми омогућава да се видим и чујем са родбином и пријатељима. Ту је да ме забави интересантним игрицама и причама. На њему могу да нађем све информације које су ми потребне за школу и учење. На њему могу да гледам филмове и да слушам музику. Он може да запамти више информација него било које живо биће на планети. За мене, он је више од чудесне справа, он је као добар друг који ме никада не би издао. Увек би дао све од себе да ми удовољи. Оно што је заједничко мени и њему је да обоје можемо да се разболимо од неког вируса. Једина разлика је у томе што ја идем за лек лекару, а он мајстору.

Свакога дана на њему откријем нешто ново. Зато ми никада неће досадити да се дружим са овом чудесном справом.

Вук Ружић VI Прилипац

Василије Мијалков VII 3

Мој деда

Мој деда, мамин отац, човек је кога много волим. Живи у Будви, далеко од мене. Зато ми много недостаје.

Када дође у Пожегу, увек је добро расположен. То је човек кога је заиста част имати за деду. Ко га први пут види, помислио би да је то један намргођени бркајлија. Али, када се мало дружи са њим, саговорник мења мишљење.

Изгледа необично. Има кестењасте очи, густе обрве, проседу косу и бркове. Рекло би се да не уме да се смеје. На први поглед, изгледа страшно, али када га боље упознате, видите да је то један велики добричина. Много је вредан и воли да ради. Он је старији човек, али ради као да је млад.

Анастасија Ракић V 3

Ништа му није тешко. Гради зграде у Будви и једну вилу је назвао *Катарина*. Тиме је хтео да покаже колико је жељно ишчекивао да се ја родим. Каже да је врло срећан човек зато што сам му баш ја унука. Поред тога што воли да ради, он је веома нежан и племенит човек. Никада се није наљутио на мене. Глас му је смирен и речи упућене мени пуне су љубави. Мудар је и оштроуман човек који заслужује да га људи цене. Много га волим и поштујем.

Желела бих да живи још дуго, дуго. Знам и да хоће, јер такви људи морају да живе дуго да би улепшавали живот другим људима. Мој деда мора још дуго да живи јер га ја највише волим.

Катарина Видаковић IV 2

Љубав на први поглед
није увек иста.
Нека је случајна,
нека намерна,
а нека збуњена.

Никад не знаш да ли је то права
или само деџа љубав.

И ја сам некада имала љубав на први поглед,
али ипак је то била само моја симпатија.

Ако ти имаш неку симпатију,
размисли,
да ли је то права љубав
или љубав на први поглед.

Емилија Мићовић IV 2

Магдалена
Милојевић VIII 4

Поводом конкурса, који је расписала Подружница Друштва за српски језик и књижевност Србије Златиборског округа, и који је очекивао кратку причу на тему *Пријатељство у време друштвених мрежа*, настао је велики број радова и у нашој школи. Пред вама су неки од њих.

«Звони ти телефон», Јован чује брата из собе.

Дисплеј светли. Инстаграм и позив на чет...

«Шта има?», Милошево класично питање.

«Ништа, учио сам и помажем код куће.»

«Човече, ти стално нешто робујеш, 'ајде на игрицу.»

«Не могу, морам нешто да завршим. Видећемо се у школи.»

«Човече, не дави, блеја ми је, дај да завршимо ону партију од пре неколико дана...»

«Милоше, немам времена, морам да идем.»

«Ово је било последње да те зovem. Ионако си постао смор. Сви су то видели. Ја сам последњи који је имао стрпљења са тобом. Кулираш цело друштво. Шта се са тобом десило?», Милош шаље бесан емотикон.

Јован осети грч у стомаку и оде на позив из суседне собе...

До само пре неколико месеци, био је луди *гејмер*, понос целе школе. Друштвене мреже, *лајковања*, живљење туђих живота... Магија која није дала да се види свет ван тих зидова!

Цео свет је била та соба, тастатура и екран. Зависност. Љутио се на родитеље када му скрену пажњу. Срећом, одличан ученик. Али то је био услов да би седео испред «магичног екрана». Заборавио је свет ван те собе. Увек изговор негде да се не иде. Расправе са родитељима...

Изласци су били такође са екраном у рукама. Ту си са друштвом, а ниси ту, ту је незаменљив пријатељ Телефон.

Екран, екран, екран... Да читав живот не изађеш из тог света! Ту ћеш изабрати патике, купити поклон другу за рођендан, исмејати се иако си сам у четири зида, склонити се ако је досадно на друге профиле, чути добру музику коју је неко *окачио*, добити занимљиве идеје...

«Хм... И изгубити превише времена...», промрмља себи, сећајући се живота од пре пар месеци...

Изгубио је време, заборавио је баскет, гитара је накупила прашину, пријатељи су отишли својим екранима. Ко је био искрен пријатељ?

Ко сам ја?

Где ми је породица?

До сада, нисам знао да сам живео пола живота...

*

Један тренутак мења све.

Уна Арсић V 1

Још месец дана и доћи ће зима, хладно и тмурно време, кратки и досадни дани. Седим и гледам кроз прозор. Ово би могао да буде један одличан викенд.

У соби имам две лопте и четири друштвене игре. Одлучио сам да позовем другаре у парк на две-три партије. Много волим када се дружимо, тако стварамо успомене којих ћемо се радо сећати. Узмем телефон и зовнем друга.

Усхићено га питам може ли за пола сата да изађе да се окупимо и играмо. Прошапутао је неколико речи с неким ко је био поред њега и мени рече да не може данас, игра неку компјутерску игрицу. Био је помало нервозан, приметих. Питах га може ли сутра. «Сутра морам да учим», рече. Лепо се поздравих и помислих да је то врло битно, па не може данас напоље. Имам још пуно другара, сви ће хтети сигурно. Звао сам другарицу која живи у мојој улици и близу нам је игралиште, брзо ћемо изаћи напоље. Нажалост, опет сам остао разочаран. Каже да је отворила Инстаграм налог и сада објављује фотографије. Питао сам је зар није лепше да изађемо напоље и играмо се, а слике гледамо увече. Рече ми да жури и убрзо прекину позив.

Али, ипак, знао сам да ће мој рођак изаћи, па ћемо се лепо играти. Послао сам му поруку да изађемо, рекох да имам лопту. Одговорио ми је да игра фудбал сада. Био сам пресрећан и одмах га позвао. Јавио се, али био је изнервиран. Шта ли се десило када игра фудбал, помислих. Чуо сам да се нешто разбило. Пукао му је цојстик. То јесте био фудбал, али игрица. Играо је игрицу.

Обукао сам се и изашао напоље. Понео сам своју лопту и у тишини, без звука телефона, играо сам се. Сам.

Ми, деца савременог доба, која смо рођена из погодности које ово време пружа, потпуно смо се томе прилагодили.

Наши родитељи то доживљавају на сасвим другачији начин. Сматрају углавном да је интернет мрачно место које крије много опасности, пружа прилику за губљење времена и губитак пријатеља. У свакој кући, па и у школи, често се чује: «Остави телефон, изађи напоље и дружи се са вршњацима!» Али, ми се и даље дружимо, само мало другачије него пре тридесет година. Свако одељење има своју Вибер групу. Тако смо сви повезани и на тај начин можда и ближи него деца некада. Све информације брже размењујемо. То некада и није добро, јер тајне више не постоје. Понекад цела школа сазна за неку тајну, па се онда осећамо лоше.

Данас је лако одржавати контакт са пријатељима које смо упознали на летовању. Ми имамо скајп, па можемо да се видимо и разговарамо уместо да пишемо писма. Интернет може да буде и место на коме налазимо нове пријатеље са којима имамо слична интересовања.

Пре отприлике седам година, брат и ја смо много играли Кантер-страјк, деценијски хит. У једном мечу, мом брату се јавио дечак који је исто годиште као и он, па су кренули да *четују*. Испоставило се да се зове Вељко, да је из Краљева и да има родбину у Пожеги. Најзанимљивије од свега је да нам је то заједничка родбина, односно, да нам је и он рођак. Одмах су се договорили да, када он дође у Пожегу, дође код нас да се упознамо. То се заиста и десило. После годину дана, дошао је код нас. Од тада смо у сталном контакту и, када год дође у Пожегу, сврати код нас да се испричамо.

Пријатељство у доба интернета, добра или лоша ствар? Уз обазриво коришћење, у добре сврхе, рекао бих - одлична!

Ђорђе Боловић VII 1

Интернет у исто време може бити и добар и лош. На много начина нам може помоћи, али га људи могу злоупотребити да повреде друге. Моји *другари* су искористили интернет да ме повреду.

Било је пролеће. Управо сам полазио из школе, кад ме је друг из одељења зауставио на степеништу и рекао ми: «Дођи код мене око пола шест. Треба нешто да видиш.»

А онда се све променило...

У шест је требало да идем на рођендан. Код друга сам дошао у пола шест, по договору. Позвао ме је да

уђем, извадио свој телефон и на Инстаграму ми показао групне преписке против мене. Нисам могао да поверујем!

Сви којима сам највише помагао, који су готово сваки дан преписивали од мене задатке, па чак и мој добар друг, писали су: «Он је себичан!», «Само да он све најбоље зна!», «Њему ни не прегледају контролне, а дају му 5!»

Био сам згрожен тиме, али одмах сам се сетио како је до тога дошло. Код куће је требало да урадим стварно тежак задатак из српског језика. Дуго сам га радио и нисам хтео да сав мој труд и рад препишу за десет минута и да се хвале тиме. Ето! Годину и по дана су од мене преписивали све домаће задатке, често и задатке на контролним. Хтео сам да будем добар друг, а ово ми је хвала!

Те ноћи нисам могао да заспим. Размишљао сам шта да урадим следећи пут. И већ следећег дана, две највеће преписивачице су се појавиле и поново тражиле домаћи из физике: «Дај свеску из физике да препишемо задатке! Баш су тешки! Јеси ли све урадио?» «Е, баш не дам, кад знате да оговарате, сад саме урадите!»

Биле су затечене како ја то знам, а нисам у групи. Чак ни *извини* нису рекле!

Успротивио сам им се, али за то су сви у одељењу сазнали и скоро сви су почели да ме избегавају. Био сам невероватно разочаран што су стали на њихову страну. У школу сам ишао невољно, а у њој ми није било ни до смејања ни до приче са другарима који ме нису избегавали.

Тако смо дочекали крај школске године. Затворио сам све групе на интернету.

Како зло никада не иде само, крајем распуста су ми са непознатог броја слали увредљиве поруке. Одлучио сам да идем у друго одељење.

Сада сам срећнији него икад. Овде имам пријатеље, праве пријатеље, и у животу и на интернету. Интернет нам служи за заједничко решавање задатака и за договоре о дружењу, а не за оговарање.

Огњен Радивојевић VII 1

Уна Арсић V 1

Сећам се тих дана. Деца су се дружила, играла и искрено волела. Сваког дана стварала се нова љубав. Данас се све променило.

Некада, сваког дана напољу се могао чути слатки смех деце повремено прекинут плачем бебе или којим лавежом залуталог пса. Данас, чује се фијук ветра који скида лишће са јесењег дрвећа. Све је нестало. Сви сада дане проводе на друштвеним мрежама, игрицама и на непријатељу свачијег детињства, интернету. Да није тог убице искрених емоција, деца би се срећно играла на сада пустим улицама, каткад склањајући се да прође понеки трошни аутомобил. Размишљам: «Зашто је ово морало да се деси?» Нико више не цени праве вредности. Сада је свима битно колико имају *лајкова* и такозваних *пријатеља*. Али, ништа од тога није стварно. Да ли су то пријатељи? Шта они знају о мени? Да ли могу да им кажем шта ме мучи? Могу ли искрено да им се поверим? То није прави пријатељ. Тим именом може се назвати само особа која је увек била ту за мене, када ми је било најтеже. Неко ко би ми помогао у сваком тренутку.

Треба више примећивати свет око нас. Људи који се хвале тим лажним пријатељима заправо и немају праве. Иза те бројке крије се сенка усамљене душе која покушава да сакрије праву истину. Истину од које се не може побећи.

Вељко Мићовић VII 1

Николина Марковић VI 1

Лежим на кревету, гледам кроз прозор, размишљам о пријатељствима. Моје размишљање прекида звук мобилног телефона. Јављам се, а најбољи друг ме позива да идемо напоље, да играмо жмурке са другарима код старог зидића, по коме је познат наш крај.

Брзо устајем и истрчавам из куће. Долазим до стана најбољег друга и заједно крећемо ка зидићу. Успут, једно другом причамо нове тајне, па се на

Емилија Стоковић V 2

неколико корака зауставимо и онда делимо савете. Жмурке играмо до касно увече, а рано ујутру одлазимо у школу.

Одједном, томе је дошао крај. Нема више старих, искрених, већ само *онлајн* пријатеља који те позове да га сликаш и *лајкујеш* слику. Сете ме се само када им треба помоћ, подршка, раме за плакање, а никада не питају како сам и да ли сам тужна. Нема више особа које ће са вама седети под сјајном месечином и сатима причати о неким глупим темама и тад заборавити на тугу. Нема више особа које би се са вама шетале парковима и делиле вам савете. Морамо да схватимо да је томе дошао крај, да је сада време пријатељства на друштвеним мрежама, да нема правих, искрених пријатељстава. Сада је све лажно. Није више глупо склапати пријатељства само због неке популарности. Присећала сам се прошлости, гледала сам слике са особама које су ми постајале нико. Гледала сам како моје, тако и њихово лице обасјано осмехом, а од тога је сада само остала жеља за популарношћу и *лајковањем* слика.

Свет се променио. Нема искрених пријатеља, нема више играња жмурке, трчања по друмовима, искрених осмеха, нема више самим тим искрене љубави, све је постала лаж.

Јана Ђорђевић VI 1

Данас преовладавају друштвене мреже и права пријатељства губе на вредности. Зашто би изашао напоље да се видиш са неким кад можете да се дописујете? Али само зато што је лакше, не значи да је боље. То знам из личног искуства.

Моја добра пријатељица Маша тренутно живи у Црној Гори. Зато користимо предност друштвених мрежа- дописујемо се. Понекад то буду дуги разговори кроз које се још боље упознајемо. Али није исто као и када разговарамо лицем у лице. Кроз поруке се не могу пренети емоције, не може се чути топлина нечијег гласа или нечији заразни смех. Могу само да се смешим телефону,

али шта то вреди? Телефон никада не може бити бољи пријатељ од човека. Предност електронских справица јесте у томе што може повезати људе са два краја света. Али понекад смо превише заузети да бисмо неке послали поруку. То је и мој случај. Пошто Маша обавља врло важан посао, а ја сам заокупљена школом и другим активностима, понекад прођу седмице а да нас две нисмо комуницирале. Иако се свима можда не чини тако, имати пријатеља у стварном животу је много лакше него имати га на екрану. Ти пријатељи су ту, могу да их загрлим, осетим њихов мирис. Пре ћемо се сетити некога кога смо видели јуче него некога кога смо последњи пут видели пре месец дана, а јуче послали поруку.

Пријатеља преко интернета знамо само по речима, односно порукама. Не можемо знати његово понашање, његову личност или неке мале гестове који се спознају само када са особом проведемо неко време лицем у лице. Познавати душу пријатеља, знати шта мисли, непроцењиво је.

Лена Јовановић VIII 3

Већ неколико дана смо се договарали да играмо Brawl Stars. Петар, Никола, Данило, Храбри Ратник, Гусарка и ја смо направили Вибер групу ради лакшег договора. Иако смо сви живели у истом граду, нисмо се познавали. Познавао сам само Николу и Данилову сестру. Сви смо се упознали на Фејсбуку и убрзо схватили да волимо исту игрицу. Гусарка, девојчица дуге плаве косе, појавила се ниоткуда и убрзо смо се спријатељили. Била је једина девојчица у нашој групи, али је понекад играла боље од нас дечака, чак боље и од Храброг Ратника. Ратнику нисмо знали право име, као ни њој, али су нас његова отвореност и спонтаност привлачиле. Замишљао сам га као снажног, високог и крупног, као са фотографије на ФБ профилу. Петар је био миран и повучен, волео је животиње, а на профилној фотографији био је са псом, својим љубимцем.

У суботу предвече коначно смо сви имали времена да играмо. Само што смо почели, пола града је остало без струје, а у том делу града је живео Данило и то је за њега значило крај игре. Решили смо и ми да не играмо него да сачекамо долазак струје и наставимо по плану. Петар је послао поруку: «Шта мислите да се нађемо у парку и наставимо тамо игру?» «У ком парку?», упитао сам. «Тамо где шетам пса, поред школе.» Свима се идеја допала. Најдуже смо чекали одго-

вор Храброг Ратника. На крају, нерадо, али и он је пристао. Никола ће свратити по Данила, јер он за овај договор није знао.

Иако сам најудаљенији, први сам стигао у парк. Када је прошло десетак минута, помислио сам да нико осим мене неће ни доћи. Таман кад сам хтео да позovem родитеље да дођу по мене, почели су да пристижу. Прво је стигао Петар у друштву свог пса. Био је баш као на Фејсбуку. Одмах за њим дошли су Никола и Данило. Данилу је било толико драго што не играмо без њега...

Када се појавила девојчица са црном, кратком косом, нисмо ни слутили да је то Гусарка, која је на свим друштвеним мрежама била плаве, дуге косе. На наше изненађење, само се насмејала и рекла: «Једног дана бићу плавуша.» И опет смо најдуже чекали Храброг Ратника. Када се појавио, сви смо били изненађени- најнижи од свих нас, плавокоси дечак, изразито мршав, са крупним зеленим очима, био је оно што смо најмање очекивали. На лицу му се видела нестрпљивост, а у очима страх од наше реакције. Пре него што смо стигли да га поздравимо, Данило је узвикнуо: «Стигла је струја!» Сви смо се погледали. Никола је питао: «Да наставимо?» Углас смо викнули: «Важи!»

Урош Савовић VI 3

Маја
Међедовић
V 2

Ово је моја прича. Једна девојка, моја познаница, причала ми је о једној својој другарици из другог града. Пронашла сам је на Инстаграму. Не много после тога стигла ми је порука од ње. Из дана у дан, дописивање је трајало све дуже. Неколико пута причале смо и видео- позивом. Она је одлучила да дође у Пожегу, где смо се први пут виделе уживо. Причале смо, смејале се, дружиле... Сада, две године касније, веома смо блиске и једна другој можемо да кажемо све.

То је доказ да друштвене мреже нису зло. Заправо, онакве су каквима их ми учинимо. Ту треба своју позитивну енергију да делимо са другима, а не да стварамо негативну.

Милица Вучићевић VIII 3

Презентација Међународне школе технике у нашој школи

26

Дана 1.11. 2019. године наша школа је дочекала и угостила делегацију из Загреба у оквиру Пројекта «Међународна школа техничких вештина». У овај пројекат укључене су само две школе из Србије: ОШ «Емилија Остојић» из Пожеге и ОШ «Матија Губец» из Таванкута. Пројекат се базира на едукацији ученика, који су и сами носиоци поменутог пројекта, и њихових наставника, студената и професора факултета. Циљ је унапређење нових технологија у настави и размена искуства и знања. Наставне целине које су обухваћене овим пројектом су: роботика, меатроника, рачунарство, макетарство, грађевина и архитектура.

Наши ученици су разноврсним активностима представили нашу школу, њен рад и успехе.

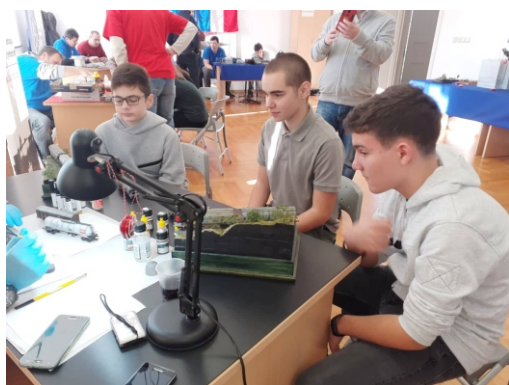
План је да се наредне године пројекат прошири и на остале заинтересоване школе у Србији, региону, Аустрији и другим земљама. Заиста је велики понос бити први учесник у овом пројекту.

Мирјана Василијевић,
наставник техничког образовања и директор школе

Учешће ученика наше школе у Пројекту «Међународна школа техничких вештина» у Загребу

Поносни смо што је наша школа учествовала у овом пројекту и што смо успели да отворимо њена врата и изван Србије, да ученицима пружи-мо могућност да се крећу у смеру примања нових информација, јер техника говори истим језиком у читавом свету. Наша школа показује да заједно стварамо нови свет модерних технологија, чија предност је умрежити знање и ширити га даље.

О размени искуства са врхунским стручњацима сведоче задовољна лица наших ученика након повратка. Импресионирани смо сваким детаљем начина реализације овог пројекта. Четири квалитетно осмишљена и веома садржајна дана остаће запамћена код свих нас. Моделарство, механика, роботика, програмирање, електро-техника, радионице са ученицима домаћинима ОШ «Грачани», посета Музеју «Никола Тесла», Завичајном музеју, лабораторијске вежбе на Факултету машинства и бродоградње, радионице са ученицима Техничке школе «Никола Тесла», радионице израде макета у Моделарском клубу ХУВМ-а, обилазак и упознавање града Загреба, доживљај Адвента, уручење признања и захвалница од председника Скупштине града Загреба, дружење...

Велики утисак оставило је и што су предавања професора факултета и студената била прилагођена ученицима основне школе. Веома смо задовољни свиме што смо оданде понели, јер нам је то драгоцену искуство.

Мирјана Василијевић

Ученици наше школе су и ове школске године, као победници Општинског такмичења у стоном тенису, отишли на Окружно такмичење, у оквиру Олимпијских спортских игара школске омладине Србије- ОСИШОС.

Такмичење је одржано 22.11.2019. године у Чајетини. Ове године такмичење је било најмасовније, јер је свака општина Златиборског округа имала школског победника. И у тако великој конкуренцији, мушка екипа наше школе била је победник, и као таква се пласирала на Републичко школско такмичење, које ће бити одржано маја месеца у Новом Саду.

Победничку екипу сачињавају: Вања Авдић, Алекса Думањић и Никола Павловић.

У појединачном такмичењу, ученик наше школе Вања Авдић дошао је до финала, где је освојио друго место, што је значајан успех.

Поред мушке екипе, на ово такмичење пласирале су се и ученице у саставу Марија Ристовић и Сандра Пантић, и освојиле су четврто место.

Екипе стонотенисера са својим наставником Момчилом Гудурићем

Разговор са наставником Момчилом Гудурићем

Каква сећања вас везују за Ваше школовање?

Лепа сећања. Имам утисак да је било много више другарства. Били смо сви солидарнији, као једна целина смо били, није било груписања ни одвајања. Није се истицало богатство или сиромаштво. Живело се једноставније, али су другарства била много лепша.

Како са ове удаљености видите себе као ђака? Шта сте волели?

Био сам немиран. Волео сам све, занимљиви су ми били сви предмети, али најзанимљивији су ми били географија и физичко, а можда мало мање природне науке.

Како сте изабрали баш позив наставника физичког васпитања?

После гимназије, имао сам још неке опције. Једна од њих је била Академија ликовних уметности, пошто ми је наставник ликовног рекао да лепо цртам. Друга ми је била архитектура, али нисам могао да је упишем, јер ми је математика ишла мало теже. Мој наставник физичког ми је рекао да ћу бити одличан у овом послу, па сам уписао ДИФ.

Да ли су Ваша очекивања испуњена?

Јесу. Међутим, последњих година, деца су мање заинтересована за физичко васпитање, више су окренута технологији и иновацијама. Једино су за-

интересована деца која тренирају нешто. То ме је разочарало последњих година. Деца нису више активна као што су некада била. Нису више ни издржљива и способна као пре.

Шта Вам је донео рад са децом?

Све што сам научио у свом животу, за овај дуги низ година, много тога, треба да пренесем деци, сва моја искуства. Знам да су они још млади, и заиста бих волео да много тога што сам искусио пренесем на њих. Волим када су искрени са мном и када ми преносе своје знање и искуство, када између нас има интеракције. Видим да је много мојих ученика искрено са мном, што је мени и била велика жеља. Волео бих да, када одрасту, не буду превише затворени у себе, да буду отворени.

Да ли примећујете неку разлику између школе сада и када сте и сами били млади?

Ово је изузетно лепо питање. Захтева размишљање. Ту има много разлика. Деца сада мисле да имају мноштво права. Друштвене мреже су их подстакле да буду другачији. То ми се уопште не свиђа. Не само мени, не свиђа се ни другима. Али ја се искрено надам да ће ипак победити позитивни део, јер и даље има васпитане и културне деце.

Можете ли да предвидите како ће се мењати

прилике у школи?

Не могу. Видите, пре десет година, камоли двадесет, нисмо могли ни претпоставити шта ће бити данас. Могу претпоставити да ће бити великих промена у технолошком, информатичком смислу. Можда ће породице тражити слободно време за спорт и уметност.

Која су Ваша најдрагоценија сећања из школе?

Моја најдрагоценија сећања су на право другарство. Делили смо све, а ако је требало, и један сендвич, ужину. Када смо увече излазили, помагали смо и онима који нису имали новца, да би ишли са нама. Такође, имали смо и дивне наставнике. Уопште, било је то дивно време. Било је мање раскошно, али лепше. Лепа су била и многа путовања.

Постоје ли неке генерације ђака којих се радије сећате?

Има таквих генерација. Једно време сам радио у издвојеном одељењу у Рогама. Мало сам био у почетку сумњичав. Мислио сам да деца тамо нису у много шта упућена. Међутим, разуверио сам се у то. Много лепих генерација сам и тамо извео. Остали су ми у сећању. И данас, када се видимо, изузетно се поштујемо. Касније, када сам дошао у градску школу, много дивне деце је кроз њу прошло. Израсли су у велике спортисте и дивне људе, у уметнике... Био сам разредни старешина

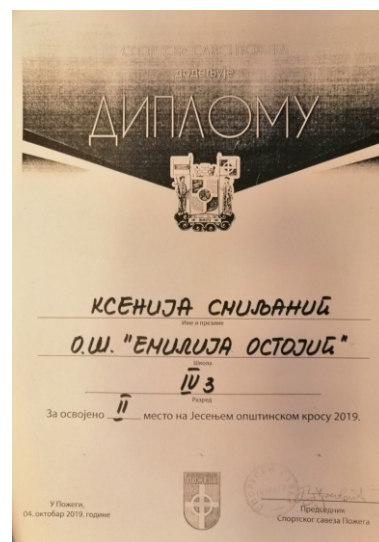
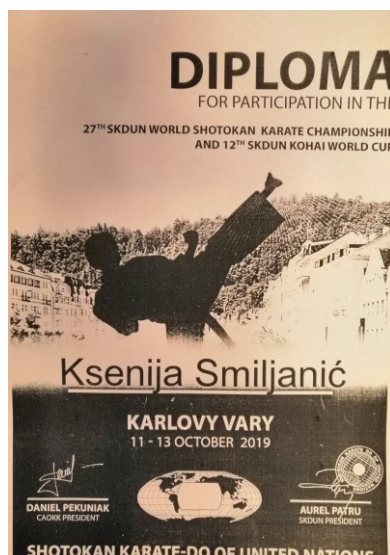
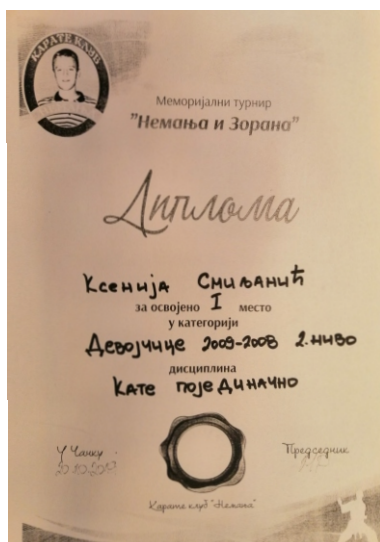
многима и заиста сам поносан на њих. Пуно ми је срце када их видим. Израсли су у праве људе, ти некадашњи дечаци и девојчице. Заиста се осећам најсрећније.

Имате ли неких посебних интересовања или хобија?

Имам, мада и она спадају у домен моје професије. Скијање ми је један од највећих хобија, тако да сам ту љубав пренео на многе генерације учећи их да скијају када смо одлазили на зимске кампове. Такође, један од хобија ми је и риболов. Када одем у пензију, ускоро, имаћу више времена да се посветим њему, као и неким креативним занатима. То ће ми пружити право и потпуно задовољство.

Николина Јовићевић,
Василија Чумић,
Наталија Живковић VIII 2

Сви наши успеси... Ксенија Смиљанић IV 3

Јелена Штуловић IV 1

Лукина шаљива песма

Када сам био неко мали,
сви су ме дететом звали.

Ишао сам ушколице разне,
то су биле авантуре празне.

Матори Лука једе салату
и не да беби, своме брату.

Ја сам деда чудне маште,
у мом вртићу батине праште.

*

Све је ово био сан,
пробудио сам се насмејан.

Лука Краговић III 4

Дуња Черњански VII 4

Смешак, молим!

Интервју са Малим Принцем

- Мали Принче, како сте доспели на ову планету?
- Мој авион је остао у квару и тако сам остао овде.
- Хоћете ли се вратити на своју планету?
- Нећу. Овде ми је лепо. Имам и неке животиње овде.
- Које су Вам то животиње?
- Имам лисца овде и ружу. Они ми праве друштво.
- Да ли Вам је досадно овде?
- Није. Овде ми је супер.
- Да ли сте истраживали ову планету?
- Да, јесам, и тако сам нашао лисца.
- Где сте га нашли?
- Био је у једној рупи заглављен.
- Како сте га ослободили?
- Имао сам маказе, па сам исекао трње.
- Да ли ћете напустити ову планету за неколико година?
- Не. Овде је живот и здрав ваздух.
- Да ли има на овој планети неких уљеза?
- Има једна змија која гледа да убије лисца.
- Да ли је то покушала?
- Да, јесте, и мене и њега, али лисац ме је спасао и зато ми је он пријатељ.
- Како се осећате на овој планети?
- Као код своје куће.

Николина Младеновић

ЧИЧА МИЧА

Било је то за годину дана, када су птице гмизале, а глисте летеле. Срео сам Чича Мичу, држао је белу птицу. Видео сам ту белу птицу и одвео је на пицу. Одведох је тако на макароне. Када смо се вратили са шпaгeтa, видели смо јато шаргарепа. Отишао сам кући и наручио ваздух и море. Ноћас сам се брчкао и утопио се у ноћну мору. Сањао сам да је готова прича.

Вук Марковић, Ђорђе Дридаревић, Матеја Савичић, Јована Вуковић III 3

Чувамо од заборава

31

Већ традиционално, с јесени се у нашој школи у Рогама одржава манифестација која чува народне обичаје и окупља ученике, њихове породице, наставнике и све запослене. Најчешће та окупљања називамо прелима, али ове године је било мало другачије.

Дана 26. новембра обележили смо осамсто година аутокефалности српске цркве. Млађи ученици су приказали своје умеће говорења народних мудрости и певања народних песама, а старији су нам представили своје ликовне вештине на малој сликарској и вајарској радионици. Потом су осмаци упознали госте са историјским подацима важним за овај јубилеј.

На самом крају, заједничка вечера и разговор још снажније су повезали све присутне у идеји о значају школе за ово село, заједницу и њен живот. Са овог скупа носимо најјачи утисак да је школа овде важна, потребна и вољена.

Звончићи, звончићи...

Још једна традиција у нашој школи је новогодишњи вашар. А на вашару... свега, као на вашару! :) Свакако, било је шарено и веома весело. Са таквим расположењем и духом закорачимо и у наредну годину!

